

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1985-1986**

20 DECEMBRE 1985

Proposition de loi modifiant l'article 764, 12°, du Code judiciaire

(Déposée par M. Lallemand)

DEVELOPPEMENTS

L'article 764 du Code judiciaire énumère les demandes qui sont, à peine de nullité, communiquées au ministère public.

En ce qui concerne les juridictions du travail, cet article vise, en son 12°, les demandes qui doivent faire l'objet de cette communication obligatoire au ministère public et, parmi elles, énonce celles prévues à l'article 578, 7° du Code judiciaire.

Il s'agit, selon l'article 578, 7°, des contestations civiles résultant d'une infraction aux lois et arrêtés relatifs à la réglementation du travail et aux matières qui relèvent de la compétence du tribunal du travail, sans préjudice de l'application des dispositions légales qui attribuent cette compétence aux juridictions répressives lorsqu'elles sont saisies de l'action publique.

L'examen des travaux préparatoires de la loi contenant le Code judiciaire y compris le rapport du Commissaire royal à la Réforme judiciaire, ne permet de relever aucun argument à l'appui de l'obligation légale faite au ministère public de recevoir communication de ces causes.

Depuis la création des juridictions du travail, la notion de « contestation civile résultant d'une infraction » a donné né lieu à une longue controverse.

BELGISCHE SENAAAT**ZITTING 1985-1986**

20 DECEMBER 1985

Voorstel van wet tot wijziging van artikel 764, 12°, van het Gerechtelijk Wetboek

(Ingediend door de heer Lallemand)

TOELICHTING

Artikel 764 van het Gerechtelijk Wetboek somt de vorderingen op die, op straffe van nietigheid, aan het openbaar ministerie moeten worden medegedeeld.

Wat de arbeidsgerechten betreft, bepaalt het 12° van dat artikel welke vorderingen aan het openbaar ministerie moeten worden medegedeeld; daaronder komen voor de vorderingen bedoeld in artikel 578, 7°, van het Gerechtelijk Wetboek.

Volgens artikel 578, 7°, zijn dat de geschillen van burgerlijke aard die het gevolg zijn van een overtreding van de wetten en besluiten betreffende de arbeidsreglementering en de aanlegenheden onder de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank, onverminderd de toepassing van de wetbepalingen die deze bevoegdheid verlenen aan de strafgerechten wanneer een strafvordering voor hen aanhangig is.

De parlementaire voorbereiding van de wet houdende het Gerechtelijk Wetboek met inbegrip van het verslag van de Koninklijke Commissaris voor de gerechtelijke hervorming bevat geen enkel argument ter ondersteuning van de wettelijke verplichting dat het openbaar ministerie mededeling van die zaken dient te krijgen.

Sinds de instelling van de arbeidsgerechten heeft het begrip « geschil van burgerlijke aard dat het gevolg is van een overtreding » herhaaldelijk tot langdurige betwistingen aanleiding gegeven.

Les partisans de l'interprétation extensive considèrent que « la théorie de la primauté du fondement délictuel semble donner une solution plus cohérente aux problèmes soulevés par la prescription et la communication des actions résultant d'une infraction en postulant que, dès qu'il y a une infraction révélée, l'action a nécessairement une cause délictuelle et que celle-ci prévaut quant aux effets en matière de prescription et de communication ». (*De la communication des demandes au ministère public devant les juridictions du travail.* — J. Oosterbosch et B. Graulich — *Chronique de droit social*, 1982, p. 320.)

Leur thèse est consacrée par l'arrêt rendu par la Cour du travail de Bruxelles le 24 février 1971 qui — à l'encontre de l'avis de l'Auditorat général — constate qu'« il suffit qu'une contestation naisse d'une infraction pour que la cause soit communicable en vertu de l'article 764, 12°, et 578, 7°, sans qu'il faille distinguer si le droit est né de l'infraction ou lui est antérieur ou, en d'autres termes, si la contestation trouve exclusivement son fondement ou non dans l'infraction ». (*J.T.T.*, 1971, p. 76.)

Dans une note d'observations (*J.T.T.*, 1971, p. 79), Marcel Taquet estimait d'emblée devoir se rallier à la thèse contraire défendue par l'Auditorat général. Comme il le relève, en synthèse :

— Le législateur n'a pas voulu que le ministère public soit tenu de donner son avis dans toutes les contestations relevant de la compétence du tribunal du travail. On pourrait donc contester à priori toute interprétation de l'article 578, 7°, qui aurait pour conséquence de rendre obligatoirement communicables la plupart des matières qui relèvent de la compétence du tribunal du travail;

— Les contestations civiles résultant d'une infraction visées à l'article 578, 7°, sont celles qui ont pour objet la réparation du dommage causé par l'infraction. Sont donc exclues les contestations civiles qui ont pour objet l'exécution d'une obligation légale ou contractuelle;

— Contrairement à ce qu'affirme l'arrêt, il y a lieu de distinguer la contestation relative à un droit né de l'infraction de celle qui est relative à un droit né du contrat ou de la loi;

— L'article 578 détermine la compétence du tribunal du travail qui est doublement limitée : elle n'existe qu'en matière civile et pour les matières qui sont expressément attribuées par la loi à cette juridiction. Si la matière de l'article 578, 7°, concerne toute action ayant pour objet l'exécution d'une obligation légale ou contractuelle dans le cas où l'inexécution de l'obligation constitue une infraction, cet article est inutile. La compétence du tribunal du travail est déjà affirmée dans les numéros 1° à 6° de l'article 578.

De voorstanders van de ruime uitlegging menen dat de theorie van de voorrang van de delictuele grondslag een meer samenhangende oplossing schijnt te bieden voor de problemen van de verjaring en de mededeling van de vorderingen die het gevolg zijn van een overtreding, aangezien de vordering, zodra er een strafbaar feit wordt ingeroepen, noodzakelijkerwijze een delictuele oorzaak heeft en de gevolgen van de verjaring en de mededeling op die wijze beter kunnen worden geregeld. « *De la communication des demandes au ministère public devant les juridictions du travail.* — J. Oosterbosch et B. Graulich — *Chronique de droit social* 1982, blz. 320.)

Hun standpunt wordt bevestigd door het arrest van 24 februari 1971 van het Arbeidshof te Brussel dat — tegen het advies van het Auditoraat-generaal in — stelt dat het voldoende is dat een geschil ontstaat uit een strafbaar feit opdat de zaak krachtens de artikelen 764, 12°, en 578, 7°, medegedeeld moet worden, zonder dat een onderscheid dient te worden gemaakt al naar het recht uit het strafbaar feit is ontstaan of reeds daarvoor bestond, met andere woorden al naar het geschil al dan niet uitsluitend op het strafbaar feit berust (*J.T.T.*, 1971, blz. 76.)

In zijn opmerkingen betreffende dat arrest (*J.T.T.*, 1971, blz. 79) schaart Marcel Taquet zich zonder aarzelen aan de zijde van het Auditoraat-generaal, dat het tegenovergestelde standpunt verdedigde, en wel om de volgende redenen :

— De wetgever heeft niet gewild dat het openbaar ministerie advies moet geven over alle geschillen waarvoor de arbeidsrechtbank bevoegd is. Men zou dus a priori elke uitlegging van artikel 578, 7°, kunnen betwisten die tot gevolg zou hebben dat voor de meeste zaken waarvoor de arbeidsrechtbank bevoegd is, een mededelingsplicht zou bestaan.

— De in artikel 578, 7°, bedoelde geschillen van burgerlijke aard die het gevolg zijn van een overtreding, zijn die welke het herstel nastreven van de schade veroorzaakt door het strafbaar feit. Uitgesloten zijn dus de burgerlijke geschillen die betrekking hebben op de uitvoering van een wettelijke of contractuele verplichting.

— In tegenstelling met wat in het arrest wordt gesteld, moet een onderscheid worden gemaakt tussen een geschil over een recht dat uit het strafbaar feit is ontstaan en een geschil over een recht ontstaan uit een overeenkomst of een wet.

— Artikel 578 bepaalt de bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken, maar beperkt die op tweeërlei wijze : zij geldt enkel voor burgerlijke zaken en voor zaken die de wet hun uitdrukkelijk opdraagt. Indien artikel 578, 7°, betrekking heeft op alle vorderingen in verband met de uitvoering van een wettelijke of contractuele verplichting in de gevallen waar een tekortkoming aan deze verplichting een strafbaar feit is, dan is dat artikel overbodig. De bevoegdheid van de arbeidsrechtbank staat ten deze reeds uitdrukkelijk vast krachtens het bepaalde in de nummers 1° tot 6° van artikel 578.

A rebours, il était indispensable de prévoir une disposition spéciale si on entendait donner au tribunal du travail compétence pour les contestations ayant pour objet la réparation du dommage causé par une infraction. A défaut d'une telle disposition spéciale, la contestation eût été de la compétence générale du tribunal de première instance.

La solution restrictive soutenue dans cette note d'observations devait être adoptée dans la pratique à la suite de l'arrêt rendu le 9 juin 1971 par la Cour du travail de Liège sur avis conforme de l'Auditorat général et décidant que « l'action civile visée est celle qui a pour objet la « réparation du dommage causé par l'infraction et que, sans lien nécessaire et direct entre la demande et l'infraction alléguée, il n'y a donc pas de communication obligatoire ». (J.T.T., 1971, p. 173).

Albert Fettweiss procédait à une analyse identique, en écrivant : « L'article 578, 7e, vise les demandes qui ont pour objet la réparation du dommage causé par une infraction à l'exclusion de celles qui tendent à obtenir l'exécution d'une obligation légale ou contractuelle comme, par exemple, le paiement d'un salaire ou d'une gratification. » (*Précis de droit judiciaire*, T. IV, La compétence, n° 950, p. 208.)

De même, le Procureur général J. Matthijs soulignait dans son discours de rentrée prononcé le 2 septembre 1976 devant la Cour du travail de Gand : « Il convient tout d'abord de remarquer qu'il existe une différence notable entre une action qui a pour objet l'exécution d'une obligation civile ou la réclamation d'un droit civil dont la négligence ou la méconnaissance est probablement punissable, et les contestations civiles résultant d'une infraction. Dans le premier cas, le droit existe avant qu'il n'y ait eu une infraction, et il est indépendant de l'existence de celle-ci; dans le second cas, le droit naît par l'infraction et disparaît s'il n'y a pas infraction. » (J.T.T., 1977, p. 267.)

D'autre part, l'expérience révèle que les demandes prévues à l'article 578, 7e, du Code judiciaire sont presque toujours formulées à l'occasion de contestations relatives aux contrats de travail, contestations qui ne sont pas obligatoirement communicables au ministère public.

Le cas particulier de ces actions mixtes a été examiné récemment par le Premier avocat général M. Marcel Patte, dans son rapport consacré à l'auditorat du travail, au cours des XIes journées d'études juridiques Jean Dabin :

« Une question peut surgir au sujet des actions mixtes, à savoir les affaires qui comportent en premier chef une ou des demandes non communicables et d'autres qui le seraient en vertu de l'article 764, 12e.

Vis-à-vis des litiges de ce genre, trois attitudes sont possibles : ou bien ce genre d'affaire est communicable pour son ensemble, ou bien elle ne l'est que pour partie, ou encore elle reste non communicable pour le tout.

Er was daarentegen wel een bijzondere bepaling nodig indien men aan de arbeidsrechtbank bevoegdheid wilde geven inzake geschillen over herstel van schade veroorzaakt door een strafbaar feit. Zonder een dergelijke bijzondere bepaling zou het geschil tot de algemene bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg hebben behoord.

De beperkende uitlegging verdedigd in die opmerkingen moest in de praktijk worden aanvaard na het arrest van 9 juni 1971 gewezen door de Arbeidsrechtbank van Luik op eensluidend advies van het Auditoraat-generaal, welk arrest stelde dat onder de bedoelde burgerlijke vordering moet worden verstaan die welke betrekking heeft op het herstel van de schade veroorzaakt door het strafbaar feit en dat er dus bij ontstentenis van noodzakelijk en rechtstreeks verband tussen de vordering en het strafbaar feit geen mededelingsplicht bestaat (J.T.T. 1971, blz. 173).

Albert Fettweiss kwam tot hetzelfde besluit toen hij schreef dat artikel 578, 7e, de vorderingen betreft die het herstel van de schade veroorzaakt door een strafbaar feit tot voorwerp hebben en niet die welke de uitvoering beogen van een wettelijke of contractuele verplichting, zoals bijvoorbeeld de betaling van een loon of een vergoeding (*Précis de droit judiciaire*, Deel IV, La compétence, nr. 950, blz. 208).

Procureur-generaal J. Matthijs onderstreepte in zijn openingsrede van 2 september 1976 voor het Arbeidshof te Gent eveneens : « Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat er een merkkelijk verschil bestaat tussen een vordering die tot voorwerp heeft de uitvoering van een burgerlijke verplichting of het opvorderen van een burgerlijk recht waarvan het verzuim of de miskennis wellicht strafbaar is gesteld, en de geschillen van burgerlijke aard die het gevolg zijn van het misdrijf. In het eerste geval bestaat het recht voordat er overtreding kan zijn en is het onafhankelijk van het bestaan van een misdrijf; in het tweede geval ontstaat het recht door het misdrijf en vervalt het indien er geen strafbare inbreuk is. » (*Rechtskundig Weekblad*, 1976-1977, blz. 1549.)

Anderzijds leert de ervaring dat de vorderingen bedoeld in artikel 578, 7^e, van het Gerechtelijk Wetboek bijna altijd worden ingesteld naar aanleiding van geschillen inzake arbeidsovereenkomsten, welke geschillen niet aan het openbaar ministerie moeten worden medegedeeld.

Het bijzondere geval van de gemengde vorderingen werd onlangs onderzocht door Eerste advocaat-generaal Marcel Patte in zijn verslag over het arbeidsauditoraat tijdens de Elfde juridische studiedagen Jean Dabin, waarin hij schreef dat

er een probleem kan rijzen in verband met de gemengde vorderingen, d.w.z. zaken die enerzijds in de eerste plaats een of meer vorderingen bevatten welke niet moeten worden medegedeeld en, anderzijds vorderingen welke krachtens artikel 764, 12e, wel moeten worden medegedeeld.

Er bestaan in zulk een geval drie mogelijkheden : ofwel wordt de zaak geheel medegedeeld, ofwel wordt ze slechts gedeeltelijk medegedeeld, ofwel wordt ze helemaal niet medegedeeld.

C'est cette dernière façon de voir qui semble bien être la plus répandue en considération de ce que l'action est en ordre principal née du contrat parce que fondée sur une disposition du contrat, les autres demandes ne revêtant qu'un caractère accessoire. La Cour de cassation semble implicitement adopter cette thèse, notamment dans un arrêt du 22 octobre 1979 (n° 5961), où il s'agissait d'un litige qui comportait la réclamation d'une indemnité compensatoire de préavis, d'une indemnité d'éviction, de rémunérations dues pour prestations d'heures supplémentaires, d'un pécule de vacances et en outre la régularisation du travailleur intéressé vis-à-vis de l'O.N.S.S. et de l'O.N.P.T.S. (Bibliothèque de la Faculté de Droit de l'Université catholique de Louvain — XV — *L'Evolution du droit judiciaire au travers du contentieux économique, social et familial* — Bruylant, 1984, pp. 681 et 682).

L'interprétation restrictive de l'article 578, 7°, qui avait prévalu jusqu'à présent, vient d'être battue en brèche à la suite de deux arrêts rendus le 6 février 1984 par la Cour de cassation.

Il s'agit de l'arrêt n° 6715 en cause de Korelikowa contre Massart-Verhaegen (*Chroniques de droit social*, 1984, n° 2, p. 101) et de l'arrêt n° 6912 en cause de Cremer et Weisshaupt contre Goka (*J.T.T.* 1984, p. 108).

Ces deux arrêts viennent de faire l'objet d'une étude de haut par Goka (*J.T.T.*, 1984, p. 105).

Par ces arrêts, la Cour de cassation décide que les demandes tendant au paiement d'arriérés de rémunération, de pécule de vacances, de la rémunération des jours fériés légaux, de la rémunération minimale et des primes de fin d'année fixées par les conventions collectives constituent des demandes relatives à des contestations civiles résultant d'une infraction aux lois et arrêtés relatifs aux matières qui relèvent de la compétence du tribunal du travail au sens de l'article 578, 7°, du Code judiciaire et que, en vertu de l'article 764, 12°, du Code judiciaire, ces demandes sont, à peine de nullité, communiquées au ministère public.

Cette interprétation a pour conséquence de rendre obligatoirement communicables au ministère public l'ensemble des contestations concernant les contrats de travail.

Allant indirectement à l'encontre de ce que le Code judiciaire a voulu, elle en arrive à compromettre le fonctionnement des auditorats et des auditorats généraux du travail dont le cadre du personnel a été établi en raison de ce que cette matière n'était pas obligatoirement communicable au ministère public.

Comme le déclarait le procureur général Jean Constant dans son discours de rentrée devant la Cour du travail de Liège le 2 septembre 1971 : « Il va sans dire que si l'interprétation extensive de l'article 578, 7°, du Code judiciaire devait prévaloir, elle aurait pour effet d'accroître considérablement le nombre des affaires obligatoirement communicables — certains estiment que, dans ce cas, 90 p.c. des affaires de

De la latstbedoelde wijze van handelen schijnt het meest verspreid te zijn en berust op de overweging dat de vordering in hoofdzaak op de overeenkomst en met name op een bepaling ervan is gegrond terwijl de andere vorderingen slechts bijzaak zijn. Het Hof van Cassatie schijnt dat standpunt impliciet te aanvaarden in een arrest van 22 oktober 1979 (nr. 5961) betreffende een geschil waarin een compenserende opzeggingsvergoeding werd geëist evenals een ontzettingvergoeding, loon voor overuren, vakantiegeld en de regularisering van de betrokken werknemer ten opzichte van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en de Rijksdienst voor Werknemerspensioenen (*Bibliothèque de la Faculté de Droit de l'Université catholique de Louvain — XV — L'Evolution du droit judiciaire au travers du contentieux économique, social et familial* — Bruylant 1984, blz. 681 en 682).

De beperkende uitlegging van artikel 578, 7°, die tot nu toe werd aanvaard, is onlangs doorkruist door twee arresten van 6 februari 1984 van het Hof van cassatie.

Deze uitspraken zijn het arrest nr. 6715 in zake Korelikowa tegen Massart-Verhaegen (*Chronique de droit social* 1984, nr. 2, blz. 101) en het arrest nr. 6912 in zake Cremer en Weisshaupt tegen Goka (*J.T.T.* 1984, blz. 108).

Deze twee arresten vormden onlangs het onderwerp van een studie van de heer Gilbert Demez (*J.T.T.* 1984, blz. 105).

In deze arresten beslist het Hof van Cassatie dat de vorderingen inzake betaling van loonachterstallen, vakantiegeld, vergoedingen voor wettelijke feestdagen, minimumloon en eindejaarspremies vastgesteld door de collectieve arbeidsovereenkomsten, vorderingen zijn betreffende geschillen van burgerlijke aard die het gevolg zijn van een overtreding van de wetten en besluiten betreffende aangelegenheden die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank in de zin van artikel 578, 7°, van het Gerechtelijk Wetboek en dat die vorderingen krachtens artikel 764, 12°, van het Gerechtelijk Wetboek, op straffe van nietigheid aan het openbaar ministerie moeten worden medegedeeld.

Dit heeft tot gevolg dat alle geschillen betreffende de arbeidsovereenkomsten verplicht aan het openbaar ministerie moeten worden medegedeeld.

Dat standpunt druist zijdelings in tegen het Gerechtelijk Wetboek en leidt tot verstoring van de werking van de arbeidsauditoraten en de arbeidsauditoraten-generaal, waarvan de personeelsformatie is vastgesteld met inachtneming van het feit dat die zaken niet moeten worden medegedeeld aan het openbaar ministerie.

Zoals procureur-generaal Jean Constant op 2 september 1971 in zijn openingsrede voor het Arbeidshof van Luik verklaarde, spreekt het vanzelf dat indien de ruime uitlegging van artikel 578, 7°, van het Gerechtelijk Wetboek het haalt, dit tot gevolg zal hebben dat het aantal zaken dat medegedeeld moet worden, aanzienlijk zal stijgen — sommigen schatten dat in dat geval 90 pct. van de zaken

vraient obligatoirement être communiquées au ministère public — si bien que les effectifs des auditorats, déjà actuellement trop faibles, ne pourraient certainement plus suffire à la tâche. » (p. 9-10).

Cette prédiction est plus alarmante encore aujourd'hui.

Les tâches des magistrats des auditorats du travail se sont alourdies face au volume accru des affaires relevant de la sécurité sociale des travailleurs salariés et indépendants et à l'extension de la délinquance dans le domaine du droit pénal social.

L'accomplissement de leur mission première d'instruction des causes obligatoirement communicables qui sont soumises aux tribunaux du travail, afin de recueillir tous les renseignements administratifs nécessaires à la protection des droits des justiciables, se trouve dès à présent entravée en raison de l'obligation qui leur est faite de recevoir systématiquement communication des contestations relatives aux contrats de travail.

Dans certaines juridictions du travail, il est même à craindre que des audiences doivent être supprimées ou reportées à des dates éloignées étant donné l'impossibilité matérielle pour le ministère public d'assister à toutes les audiences où sa présence sera requise.

Pour résoudre ces difficultés, la meilleure solution consisterait incontestablement en une augmentation notable du cadre des magistrats du ministère public près les juridictions du travail.

La crise économique empêche actuellement de proposer ce remède pour des raisons budgétaires.

C'est pourquoi nous proposons de modifier le Code judiciaire afin que les matières prévues en son article 578, 7°, ne soient plus, à peine de nullité, communiquées au ministère public.

La proposition offre l'avantage de pouvoir être adoptée sans le moindre inconvénient pour l'administration de la Justice, le ministère public ayant toujours la possibilité de recevoir communication de ces causes lorsqu'il le juge convenable et le tribunal ou la cour, celle de l'ordonner d'office.

Elle rejoint la préoccupation du législateur de combattre l'arriéré judiciaire et s'inscrit d'ailleurs dans la même perspective que le projet de loi déposé par le Ministre de la Justice en vue de modifier l'article 765 du Code judiciaire (Doc. Sénat 420/1, session 1982-1983, 8 février 1983).

R. LALLEMAND.

verplicht aan het openbaar ministerie zullen moeten worden medegedeeld — zodat de personeelsformatie van de auditoraten, die thans reeds onvoldoende is, zeker niet meer zal volstaan voor de opdracht die zij moet vervullen (blz. 9-10).

Deze voorspelling is vandaag nog meer verontrustend.

De magistraten van de arbeidsauditoraten hebben nu nog meer werk als gevolg van het toegenomen aantal zaken betreffende de sociale zekerheid van werknemers en zelfstandigen en de uitbreiding van de delinkwentie op het gebied van het sociaal strafrecht.

Hun allereerste opdracht, het onderzoek van de bij de arbeidsrechtbanken aanhangig gemaakte en verplicht mede te delen zaken ten einde alle administratieve inlichtingen in te winnen die noodzakelijk zijn voor de bescherming van de rechten van de rechtzoekenden, komt nu reeds in het gedrang door de verplichting om hun stelselmatig de geschillen inzake arbeidsovereenkomsten mede te delen.

In sommige arbeidsgerechten zullen, naar gevreesd wordt, terechtzittingen moeten worden geschrapt of voor lange tijd uitgesteld, omdat het voor het openbaar ministerie materieel onmogelijk is alle terechtzittingen bij te wonen waarop het zal moeten aanwezig zijn.

De beste oplossing om die moeilijkheden te ondervangen zou ongetwijfeld zijn dat de personeelsformatie van de magistraten van het openbaar ministerie bij de arbeidsrechtbanken aanzienlijk wordt uitgebreid.

Maar de economische crisis maakt dat die oplossing thans om budgettaire redenen niet kan worden voorgesteld.

Daarom stellen wij voor het Gerechtelijk Wetboek te wijzigen in die zin dat de zaken bepaald in artikel 578, 7°, niet meer op straffe van nietigheid aan het openbaar ministerie moeten worden medegedeeld.

Dit voorstel kan zonder enig bezwaar voor de rechtsbedeling worden aangenomen, aangezien het openbaar ministerie steeds mededeling van die zaken kan krijgen wanneer het passend wordt geacht, en de rechtbank of het hof die mededeling steeds ambtshalve kan gelasten.

Het komt tegemoet aan het streven van de wetgever om de gerechtelijke achterstand te bestrijden en gaat in dezelfde richting als het ontwerp van wet dat de Minister van Justitie heeft ingediend om artikel 765 van het Gerechtelijk Wetboek te wijzigen (Gedr. St. Senat 420-1, zitting 1982-1983, 8 februari 1983).

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE

A l'article 764, 12°, du Code judiciaire, les chiffres « 578, 7°, sont supprimés.

R. LALLEMAND.

VOORSTEL VAN WET

ENIG ARTIKEL

In artikel 764, 12°, van het Gerechtelijk Wetboek vervallen de cijfers « 578, 7° ».